RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 219.249 van 8 mei 2012
in de zaak A. 200.050/XIV-33.089

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Norbert Verbeke
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Nachtegaalstraat 47
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 mei 2011 (griffiestempel), strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 58.902 van 30 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6951 van 16 mei 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 april 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Meral Kalin, die loco advocaat Norbert Verbeke verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster dient op 1 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 18 oktober 2010 ontvankelijk doch ongegrond. Hij neemt op 23 december 2010 tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 januari 2011 stelt de verzoekster tegen de voornoemde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 30 maart 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel de schending van artikel 149 van de Grondwet op.

In een eerste onderdeel stelt de verzoekster dat zij volgens het bestreden arrest de berekening van haar maandelijks brutoloon en het wettelijk minimumloon van 1.387,49 euro niet zou betwisten, terwijl zij nochtans heeft aangevoerd dat haar ingevolge een brief en een bijkomende arbeidsovereenkomst een minimumloon van 1.545 euro bruto werd gegarandeerd.

In een tweede onderdeel voert de verzoekster aan dat volgens het bestreden arrest nergens uit zou blijken dat haar arbeidsovereenkomst in de toekomst zou worden aangepast, terwijl zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf een reeks stukken had gevoegd waaronder een nota dat de werkgever de ontbrekende uren verder zou aanvullen en een nieuwe arbeidsovereenkomst van 24 december 2010 waarin de werkgever dit ook bevestigde.

In een derde onderdeel laat de verzoekster gelden dat in het bestreden arrest niet wordt ingegaan op de argumentatie dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing van 18 oktober 2010 het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel had geschonden door de machtiging tot verblijf te weigeren op grond van een niet uitgewerkte berekening van het minimumloon. Zij stelt dat de 8 bijgebrachte overeenkomsten niet strikt maar als een voltijdse arbeidsovereenkomst hadden moeten worden geïnterpreteerd.

In een vierde onderdeel zet de verzoekster uiteen dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had aangevoerd dat zij mèèr zou verdienen dan het leefloon en dus niet voor een leefloon in aanmerking zou komen en dat de ratio legis van de instructie (van 19 juli 2009) en van het “vademecum” is dat de betrokkene niet ten laste van de Belgische staat komt maar in zijn eigen onderhoud kan voorzien. In het bestreden arrest wordt daarop enkel geantwoord dat de arbeidsovereenkomsten niet als ongeldig worden beschouwd doch niet worden aanvaard in het kader van een aanvraag om machtiging tot

verblijf op grond van artikel 9bis van Vreemdelingenwet omdat zij niet voorzien in een inkomen, gelijk aan het minimumloon, en dat het de verwerende partij niet toekomt de geldigheid van de arbeidsovereenkomsten te beoordelen noch ze te herkwalificeren. Daarmee gaat het bestreden arrest volgens de verzoekster niet wezenlijk in op de argumentatie dat een algemeen verbindend verklaarde CAO de minimumlonen bepaalt en dat zo aan de ratio legis van de instructie wordt voldaan aangaande de garantie van een minimumloon voor de betrokkene.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

6. De verzoekster betwist in het middel niet dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid te dezen als criterium voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in aanmerking mocht nemen of de verzoekster een arbeidscontract kon overleggen in de zin van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en in de zin van het vademecum bij die instructie, meer bepaald wat betreft het daarin voorziene minimumloon. Zij richt haar kritiek tegen de motivering in het bestreden arrest in antwoord op haar argumentatie dat haar loon, anders dan in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt gesteld, hoger zou uitvallen dan het minimum maandinkomen van 1.387,49 euro. Daarbij stelt zij uitdrukkelijk dat hetgeen in de voormelde instructie staat niet letterlijk maar naar de geest van die instructie moet worden geïnterpreteerd.

De “instructie” van 19 juli 2009 werd met ‘s Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd en zij werd aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. De verzoekster kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie of uit het bij de instructie horende “vademecum”, te dezen met betrekking tot het minimumloon in haar arbeidsovereenkomst, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in het bestreden arrest van de beslissing van 18 oktober 2010 te besluiten. Bovendien betwist zij in wezen de beoordeling ten gronde van de bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde 8 arbeidsovereenkomsten maar maakt zij wat dat betreft geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**